

SCHEURBUK STORMSZ

DE
GEEFT
VAN
ROODBAARD

Vaart, veel humor en verrassende illustraties

DEREK KEILTY

MARK ELVINS

SCHOURBUIK STORMSZ

DE
GEEST
VAN
ROODBAARD

PORTRETTENGALERIJ

De bemanning van de *Bloedhond*

Storm

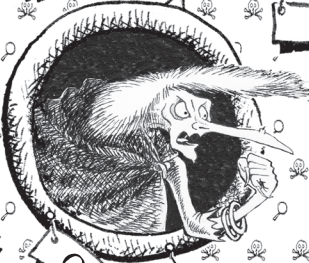
Ross

Kapitein Watkins

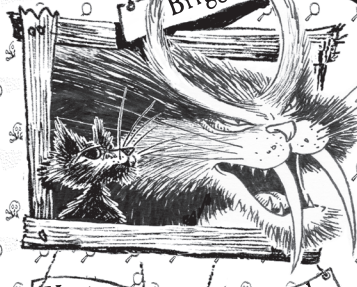
Briggs

Grietje

Hudson

Krabbel

Mogdrod

Stinker

De tweeling

De gravin van Bohemië

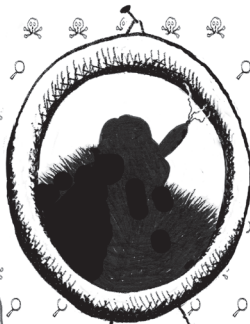
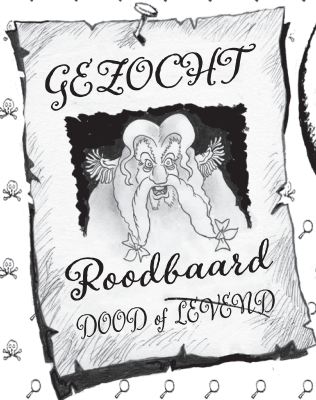
De rest

Kasper

Koningin Zora

Suzie Smit

Davy Jones

1
EEN BEZOEKER

Rammel! Plons! Kraak!

De *Bloedhond* ligt in de snikhete zon te schommelen en te kraken in de haven van Bohemië. Voorbij de haven strekt de stad Bohemië zich uit over de heuvel, de hoge huizen dicht op elkaar, met vrolijk gekleurde daken.

Op het dek loopt kapitein Long John Watkins te ijsberen. Hij wrijft over zijn puntige kin, zoals hij altijd doet wanneer hij ergens

over piekert. Ross en ik zwabberen het dek, hoewel we daar eerlijk gezegd niet heel enthousiast mee bezig zijn. Wij maken ons ook zorgen.

‘Heb je gecheckt of er een papegaai is aangekomen in het kraaiennest, kleine Storm?’ blaft de kapitein voor de zoveelste keer vandaag.

Ik ga rechtop staan en steun op de zwabber in mijn hand. ‘Ik heb het vijf minuten geleden gecheckt, kapitein, maar geen veertje te bekennen.’

Het is weken geleden dat er voor het laatst een papegaai aan is komen vliegen met een nieuwe zaak. De kapitein zegt dat dat af en toe kan gebeuren, wat heel vervelend is. Het komt erop neer dat niemand schatten mist die we voor hen terug moeten vinden. Ik kan me niet voorstellen dat dat komt doordat alles koek

en ei is op de Zeven Zeeën. Echt, in mijn tijd als scheepsjongen op de *Bloedhond* heb ik heel wat schurken ontmoet en heb ik heel wat vreselijke situaties meegemaakt. Dus ik neem aan dat er wel werk voor ons is, maar dat we er niets over horen. Ik kaart dat aan bij de kapitein en hij zegt dat daar misschien iets in zit.

‘De voorraden zijn bijna op,’ verzucht Ross. ‘Ik hoorde dat Stinker erover denkt om scheepsongedierte in het eten te stoppen. Hij zegt dat hij binnenkort korenwormkoeken gaat opdienen, en kraaiennestsoep.’ Stinker is de scheepskok. Hij staat erom bekend nogal originele ingrediënten te gebruiken.

‘Als het maar geen *rat-atouille* wordt!’ zeg ik lachend, als ik een rat over het dek zie wegstuiven.

‘Nee.’ Ross wijst op een enorm katachtig wezen dat op een stapel touw ligt te slapen. ‘Dat is Mogdrods maag. Hij heeft honger, net als wij allemaal... Hij droomt vast over zijn volgende maal.’

Mogdrod is een nieuw lid van de bemanning. Na onze vorige zaak op de Broekereilanden heeft hij zich samen met zijn baasje, de zeeheks Grietje, bij ons aangesloten. Zijn monsterlijke gerommel wordt al snel overstemd door een hol bonkend geluid. Zware voeten stampen over de loopplank van het schip.

Briggs stormt zwaaiend met zijn sabel over het hoofddek. Hij is de eerste stuurman en handhaaft de orde op de *Hond*. Maar hij laat zijn wapen zakken als hij een stevige, keurig geklede heer boven aan de loopplank ziet staan. De bezoeker heeft een dikke, zwarte baard en een grote, harige wrat op het puntje van zijn neus.

‘Wie is daar?’ buldert Briggs, die hem de doorgang verspert.

‘Kapitein Zwarts, meneer,’ klinkt een door de baard gedempte stem. ‘Ik ben een handelaar uit Bohemië en ik heb een zakelijk voorstel voor uw kapitein.’

‘Breng hem aan boord, Briggs.’ Watkins gebaart dat de nieuwkomer het schip op moet komen. ‘Ik zal deze heer aanhoren in mijn kajuit. Storm, haal even wat grog voor ons.’

De kapitein verdwijnt in zijn kajuit en ik krijg met moeite twee bekers waterige grog los van Stinker. Zelfs als ik hem vertel dat het een bevel van de kapitein is, moppert hij.

Als ik de kajuit binnenkom staart de vreemdeling me onbeleefd aan.

‘Uw scheepsjongen is nogal magertjes,’ merkt hij op.

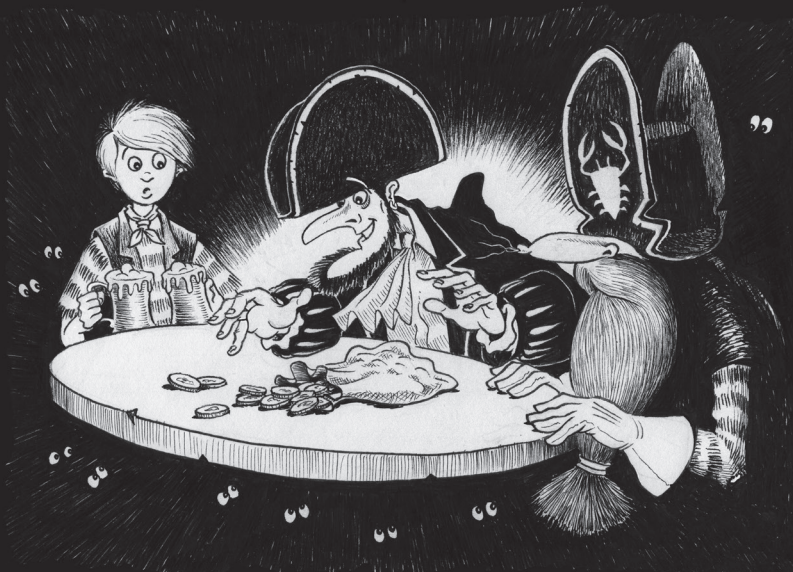
‘Wij allemaal, ben ik bang, kapitein Zwarts,’ reageert Watkins. ‘Het zijn krappe tijden op het moment.’

De bezoeker knikt. ‘Dat geloof ik graag. Dat is eigenlijk waarom ik hier ben. Ik hoorde een

gerucht dat piraatdetectives tegenwoordig niet veel winst maken. Misschien zou u moeten concluderen dat het niet zo'n beste carrière is.'

Watkins fronsst zijn voorhoofd. 'Dat is aan mij om te beslissen,' zegt hij. 'Luister, ik heb het druk. Wat wilt u?'

'Ik zal ter zake komen,' antwoordt kapitein Zwarts. 'Ik ben een koopvaardijkapitein en ik heb een goed schip nodig. Het mijne heeft zijn beste tijd gehad en de *Bloedhond* past prima in het plaatje. Sterk en stevig. Ik betaal u er goed voor.' De vreemdeling met de baard gooit een zak goud op tafel.

Mijn hand trilt als ik de grog neerzet. Ik zie hoe de kapitein naar het goud kijkt en ben bang dat hij erdoor verleid wordt, of, nog erger, opnieuw een piraat wordt. Ik wacht om te zien hoe de kapitein reageert op dit fikse bedrag.

Watkins zucht. ‘De *Bloedhond* is niet te koop, niet op die manier in elk geval,’ zegt hij. ‘Zodra we een nieuwe zaak hebben, varen we de Zeven Zeeën weer op.’

Kapitein Zwarts lijkt niet overtuigd. ‘U denkt dat het beter wordt, maar stel dat dat niet zo is? En dat uw magere bemanning hier alleen maar meer honger gaat lijden?’

‘Het komt wel goed met de bemanning en mij,’ zegt Watkins geïrriteerd. ‘Ik verwacht dat er elk moment een papegaai komt aanvliegen met een nieuw onderzoek.’

Maar kapitein Zwarts geeft niet op. ‘Misschien overweegt u om weer piraat te worden?’ vraagt hij.

De kapitein loopt rood aan, alsof hij ongemakkelijk wordt van al deze vragen. Hij schuift heen en weer op zijn stoel en neemt

een grote slok grog. Uiteindelijk schudt hij zijn hoofd.

‘Die dagen zijn voorbij,’ antwoordt hij. ‘Ik ben nu een detective, is het niet, kleine Storm?’

Trots dat mijn mening wordt gevraagd, antwoord ik snel: ‘Zeker, kapitein, u bent de beste van de Zeven Zeeën.’

Kapitein Zwarts richt het woord tot mij, alsof hij me aan zijn kant wil krijgen. ‘Misschien zou kleine Storm liever een piraat zijn. Heb je daar wel eens over nagedacht, jongen?’

‘Eigenlijk ben ik liever een piraatdetective,’ zeg ik stellig. Ik mag deze vreemdeling niet. Hoe meer ik naar hem kijk, hoe meer ik bedenk dat er iets niet helemaal klopt aan hem. In tegenstelling tot die enge wrat op zijn neus, die heel echt is, lijkt de volle baard van kapitein Zwarts... nep.

‘Waar staar je naar, jongen?’ wil hij weten.

‘Bent u soms vermomd of zo?’ flap ik eruit.
‘Want volgens mij is dat helemaal geen echte
baard!’

Hij duikt naar voren, grijpt mijn neus en
knijpt er hard in. ‘Nou, misschien is dat geen
echte neus.’

‘Au!’ gil ik, en ik trek mezelf los.

De vreemdeling lacht. ‘Nieuwsgierig
knulletje hebt u hier, kapitein,’ zegt hij. Hij drinkt
zijn grog op en gaat staan. ‘Daarom hebt u hem
vast aangenomen.’

‘Hij is slim, ja. Past prima bij de rest van de
bemanning,’ zegt Watkins met een klopje op
mijn schouder.

De bezoeker loert naar me, en zucht dan. 'Goed, als ik u niet kan overtuigen, zal ik uw tijd niet verder verspillen.' Hij loopt naar de deur, maar draait zich nog één keer om voor een laatste opmerking. 'Blijf gerust uitkijken naar die papegaai. Misschien kom ik over een paar weken nog eens langs om te kijken of ik u van gedachten kan laten veranderen.'

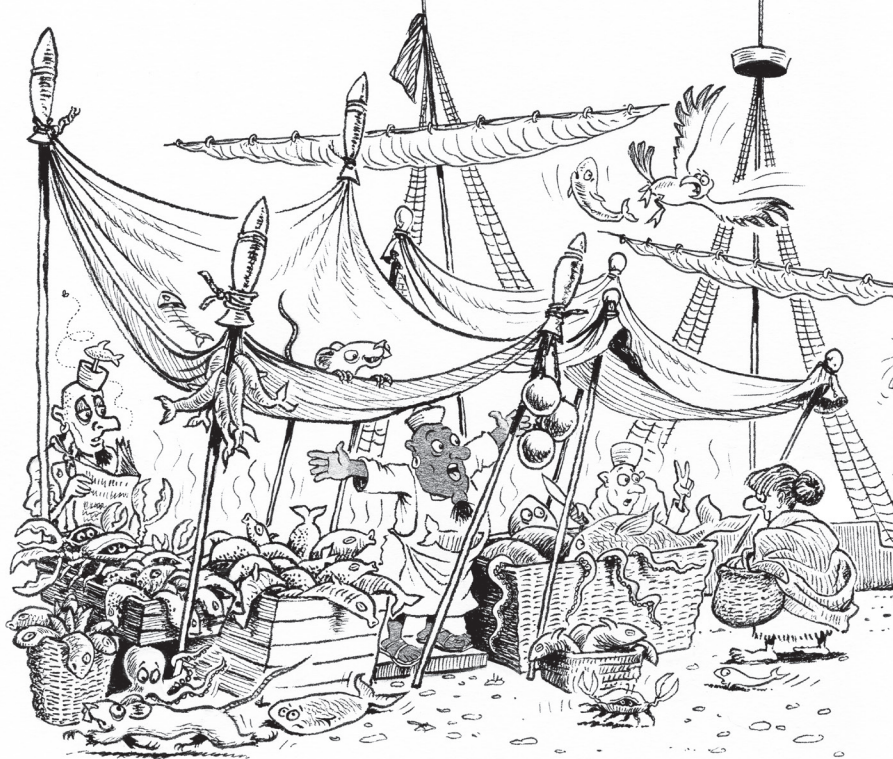
Als de vreemdeling weg is krabt de kapitein aan zijn hoofd. 'Wat een vreemd gesprek,' zegt hij.

'Vreemd persoon ook, als u het mij vraagt, kapitein,' zeg ik.

'En een afschuwelijke vermomming. Wat een baard! Daar had je helemaal gelijk in, Storm. Ik vraag me af waarvoor hij zich verbergt. Hij heeft me van slag gebracht, doet me aan van alles denken...'

Het hart zinkt me in de schoenen. Denkt de kapitein er door de vreemdeling over om weer piraat te worden? Ik vind het fijn dat we mensen helpen. Volgens mij zou het ons geen goed doen om mensen van hun spullen te

beroven in plaats van die voor hen terug te vinden.

Nu de kapitein in een sombere bui is en er verder niet veel te doen is, besluiten Ross en ik van het schip af te sluipen voor wat beweging. We wandelen door de haven en kijken naar de vissers die de vangst van de dag uitladen van hun boot. Zeemeeuwen duiken naar de vissen die in de netten liggen te glinsteren als zilveren

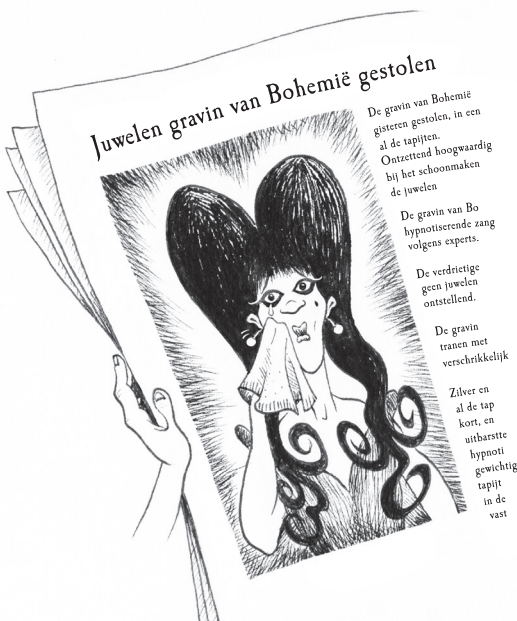
schatten. Mijn maag rammelt als ik fantaseer dat ze worden gebakken op het vuur in Stinkers kombuis.

We lopen langs kraampjes waar kokkels, mosselen en allerlei zeevruchten worden verkocht, maar dit keer is het niet het eten dat mijn aandacht trekt. Er staat een krantenkiosk voor de kraam, en daar zie ik het. De kop op de voorpagina van het *Bohemiaans Dagblad*.

‘Wacht eens, Ross. Moet je dit zien!’ roep ik uit.

Ross pakt de krant op en leest de kop hardop voor. Ze straalt. Grietje de zeeheks heeft haar aan boord van de *Hond* leesles gegeven en Ross vindt het heerlijk om te pronken met wat ze heeft geleerd.

Ik pak ook een exemplaar van de krant op en staar naar de foto van een troosteloos kijkende vrouw met lang, krullend haar.

‘Nee maar. Ik kan het niet geloven.’

‘Gaan jullie die kranten nog kopen?’ gromt de krantenverkoper. ‘Dit is geen bibliotheek, hoor.’

Ross negeert hem en vraagt: ‘Wat is er, Storm?’ Dan kijkt ze wat beter naar de korrelige foto. ‘Wacht eens, die dure dame ziet er bekend uit.’

‘Ik kan me herinneren dat de kapitein me vertelde over een zaak van de gravin van Bohemië, toen ik voor het eerst aan boord kwam van de *Hond*,’ zeg ik. ‘Het was zijn eerste zaak als piraatdetective. Herinner je je dat nog, Ross?’

‘Nu je het zegt, ja,’ antwoordt ze. ‘Maar wat denk je?’

Ik leg de krant weer terug en glimlach verontschuldiging naar de chagrijnige verkoper. ‘Ik denk dat we niet meer de hele dag op de *Hond* moeten rondhangen, wachtend tot er een papegaai komt. Als de gravin de kapitein eerder heeft ingehuurd...’

‘Dan is er een grote kans dat ze dat weer zal doen!’ maakt Ross mijn zin enthousiast af. ‘Briljant, Storm. We moeten terug om het de kapitein te vertellen, *pronto*.’

Voor mijn vrouw, Elaine

D.K.

Voor mijn moeder

M.E.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Flyntlock Bones: The Ghost of Scarletbeard*

Verschenen bij Scallywag Press Ltd.

© 2022 Derek Keilty

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagbeeld en illustraties: Mark Elvins

Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daar gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5549 9 (e-book 978 90 261 5550 5)

NUR 282,283